

ΑΠΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΣΠΟΥΔΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΑ ΚΑΣΣΙΜΑΤΗΣ: ΣΤΑ 94 ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΕΝΑΣ ΑΚΑΜΑΤΟΣ ΕΦΕΤΟΣ

Παραμύθι χωρίς κακούς λύκους!

Πλορεί να έχει κλείσει τα 94 χρόνια και να βαδίζει αισίως στα 95. ο πρώην πρόεδρος της Κυθηραϊκής Αθελφότητας ΝΝΟ Εμμανουήλη (Πλανώλης για τους φίλους και γνωστούς του) Κασσιμάτης παραμένει ο εμβερκής. Οθεράπευτα ονειροπόλος απλής και μεγάλης πειραχτήρι. Λιναπολεί με νοσταλγία το χθες. ποτάει γερά στο σόμερα. στενίζει με αισιοδοξία το αύριο και κάνοντας ένα γενικό αποθογισμό της μέχρι τώρα πορείας του. δηλώνει τοπεινά! «Ψηήρεδα τυχερός στην ζωή μου»

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΣΑΒΒΑΣ ΛΙΠΝΑΤΙΤΗΣ

Eπίπομπος Καθηγητής του Πανεπιστημίου των Κυθήρων. Το χαρτί που μου δίνει ο Μανώλης Κασσιμάτης είναι για τον ίδιο η μεγαλύτερη αναγνώριση των ικανοτήτων του. Προσοχή όμως. Μην σπαταλήσετε ούτε δευτερόλεπτο από τον πολύπομπο χρόνο σας προσπαθώντας να εντοπίσετε το συγκεκριμένο ίδρυμα, το οποίο ουσιαστικά δεν υφίσταται. Παράλληλα, μην βιαστείτε να φτάσετε στο συμπέρασμα πως το συγκεκριμένο έγγραφο είναι η επίσημη αναγνώριση των υπηρεσιών που πρόσφερε ο κ. Κασσιμάτης στην μεγάλη οικογένεια των Κυθήρων. Άλλωστε το ελάχιστο πανεπιστήμιο δεν εξιδικεύεται ούτε στην ιατρική, ούτε στην τεχνολογία, αλλά στην φιλοσοφία της... πρέφας. Και επειδή η πρέφα θεωρείται ως το... εθνικό σπορ των απανταχού Τοιχιών, ο Μανώλης Κασσιμάτης νιώθει ιδιαίτερα περήφανος για την επίσημη αναγνώριση των ικανοτήτων του στο εν λόγω χαρτοπάγιο από τους ίδιους τους ομοιδεάτες τους. Προφέσορας της πρέφας λοιπόν. Άλλα και πρώην πρόεδρος της Κυθηραϊκής Αδελφότητας ΝΝΟ με ενδελεκή δράση στην νέα πατρίδα, και αμέριστη βοήθεια στην γενέτειρα. Γιατί πέραν του αυτείου της απονομής του εν λόγω πιστοποιητικού, η βοήθεια που πρόσφερε ο κ. Κασσιμάτης στο αγαπημένο του Τοιχίγιο υπήρξε ιδιαίτερα οπαμαντική, έστω και αν ο ίδιος προσπαθεί –ανεπιτυχώς– να υποβαθμίσει το έργο του αυτό.

Έχοντας βρει τον δρόμο του στην μακρινή Αυστραλία ο κ. Κασσιμάτης δεν έχασε ποτέ τις ρίζες του, προσφέροντας την βοήθεια στον τόπο καταγωγής του όποτε οι περιστάσεις το επέτρεψαν. Ένα εκ των προσφορών του αφορά την ίδρυση της πρώτης παιδικής χαράς στην γήση το 1973. «Έχει επιστρέψει στα Κύθηρα για την κηδεία της μπέρας μου» θυμάται. «Πρόσεξα ότι υπήρχαν πολλά παιδιά αλλά ούτε μια παιδική χαρά. Παράλληλα έχω βοηθήσει και σε άλλα θέματα και πέρισσα με κάλεσαν πίσω στον Τοιχίγιο και με τίμπονα, με πρωτοβουλία του αεροπαγίτη Κώστα Καλλίγηρου».

Όρα όμως για το επίπομπο τελετουργικό της συνέντευξης. Η κυρία Σταματίνα, σύζυγος του κ. Μανώλη, αποσύρεται στα ενδότερα της οικογενειακής εστίας, υποσχόμενη να επιστρέψει με πλούσια εδέσματα φτιαγμένα από τα χεράκια της, δίνοντας έτοις την δυνατότητα στην κολώνα του σπιτιού να μας καλέσει στην προσωπική του μπλαντή του χρόνου. Βάζουμε τις χώνες μας, ο οικδεσπότης μαρσάρει και μέσω ασταμάτησης αστείων και πολύ γέλιου, το ταξίδι ξεκινά.

ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

Από μικρός ο Μανώλης Κασσιμάτης έδειξε ιδιαίτερη κλίση προς την μάθηση. Αριστούχος μαθητής, ο καλύτερος του σχολείου και με το μέλλον

να κρίνεται ως ιδιαίτερα ελπιδοφόρο, ο νεαρός Τοιχιώπης γρήγορα καιάλαβε πως έπρεπε να βάλει στην άκρη όποια όνειρα είχε για περαπέρω συνέχιση των σπουδών του, αφού η ζωή είχε άλλα σχέδια. Γόνος πολύτεκνης και φτωχής οικογένειας, μπήκε από μικρός στα βάσανα της βιοπάλης μέχρι που η μακρινή Αυστραλία του έτεινε χείρα βοήθειας αλλάζοντας πλήρως την ζωή του.

Πότε και που ακριβώς γεννήθηκε;
Γεννήθηκα το 1919 στα Πιπονιάνικα των Κυθήρων. Τότε η ζωή ήταν πολύ σκληρή. Οι περισσότεροι Κυθήριοι έκαναν μεγάλες οικογένειες. Εγώ είμαι ένα παιδί από έντεκα. Σπηλαίη πραγματικότητα οι γονείς μου απέκτησαν 13 παιδιά αλλά τα δύο πέθαναν, το ένα από γρίπη όταν ήταν 2 ετών και το άλλο όταν ήταν μόλις 40 μηνών. Ο επόμενος πέθανε όταν ήταν 75 ετών. Ζήσαμε μακριά ζωή. Εγώ είμαι το 10 παιδί της οικογένειας. Ο πατέρας μου ήταν γεωργός και ο καπνένος είχε μεγάλες δυσκολίες προκειμένου να μας αναθρέψει όλους. Εγώ ήμουν αριστούχος μαθητής αλλά δεν προχώρησα μόνο και μόνο επειδή έβλεπα πως ο πατέρας μου δεν είχε την δύναμη να με σπουδάσει. Ήρθε και μας επισκέφτηκε ο ίδιος ο γυμνασιάρχης και είπε στον πατέρα μου ότι έπρεπε να συνεχίσω. Θυμάμαι στην διά τάξη στον έλεγχο μου πάρα 94 βαθμούς από τους 100 που μπορούσες να πάρεις και το δεύτερο παιδί στην τάξη πάρε 70. Μάλιστα ο γυμνασιάρχης μου παραχώρησε τα βιβλία δωρεάν προκειμένου να συνεχίσω τις σπουδές μου. Με ρώπος λοιπόν ο πατέρας μου της ακριβώς ήθελα να κάνω, ξεκαθαρίζοντας πως ο ίδιος δεν είχε την οικονομική ικανότητα να με βοηθήσει να σπουδάσω. Ούτε μέωρα είχαμε για να προχωρήσω. Επομένως δεν είχα άλλη επιλογή από του να μάθω κάποια τέχνη.

Μπορεί βέβαια να μην έχετε τελειώσει το Γυμνάσιο, δίνετε όμως την εντύπωση ανθρώπου μορφωμένου.
Να σας απαντήσω με μια γνωστή αγγλική παροιμία: «Εκείνος που αποφοτεί σήμερα και σταματά τις σπουδές του, γίνεται αμόρφωτος που επόμενη μέρα». Δεν σταματά ποτέ μου το διάβασμα. Ακόμη και τώρα με τα προβλήματα όρασης που αντιμετωπίζω, συνεχίζω να διαβάζω καθημερινά τις μεγάλες αυστραλιανές εφημερίδες. Μέχρι τις 1ο το πρωί, με την βοήθεια του μεγεθυντικού φακού, τις έχω διαβάσει όλες από την αρχή μέχρι το τέλος.

Πως βρεθήκατε στην Αυστραλία;
Για καλή μου τάχη είχα 2 αδέλφια εδώ τα οποία με κάλεσαν να έρθω και να δουλέψω κοντά τους. Ο ένας είχε έρθει στην Αυστραλία πέντε χρόνια πριν την γέννηση μου, ενώ ο άλλος έφυγε όταν ήμουν τριών ετών. Επομένως δεν γνώριζα κανέ-

να τους. Είχαν γράψει στον πατέρα μου και τον συμβούλεψαν να μου μάθουν μια τέχνη αν δεν μπορούσαν να με σπουδάσω. Ένα από τα αδέλφια μου, ο οποίος μάλιστα με αγαπούσε πολύ, είχε ανοίξει τσαγκαράδικο στη σπίτι μας και έτσι αποφάσισα να ακολουθήσω τα βήματα του. Για δύο χρόνια μάθαινα την τέχνη χωρίς να πληρωνώμουν. Μετά ξεκίνησα να πληρώνομαι, αλλά για να κάψω μια λίρα έπρεπε να δουλεύω ένα ολόκληρο μήνα στο τσαγκαράδικο. Ενώ τα αδέλφια μου στην Αυστραλία μου έγραφαν πως θα μου έδιναν τρεις λίρες που εβδομάδα αν αποφάσιζα να πάω να δουλέψω μαζί τους. Ήταν λοιπόν ήρθα στην Αυστραλία στις 19 Νοεμβρίου του 1936. Ήμουν τότε 17 ετών.
Φαντάζουμε πως πλέον δεν έχετε απωθημένα
όσους αφορά την μη συνέχιση των σπουδών σου. Σίγουρα όμως για πολλά χρόνια θα είχατε αυτό το παράπονο μένα σας.
Αν η ζωή μου στην Αυστραλία ήταν αποτυχημένη, ίσως να είχα αυτό το απωθημένο. Δεν ένοιωσα άλλωστε ποτέ αυτό το παράπονο. Είχα καλά αδέλφια που με αγαπούσαν και με καλωσόρισαν εδώ. Άλλωστε η ζωή στην Αυστραλία ήταν πολύ πιο πετυχημένη σε σχέση με εκείνη που θα είχα ανέβη στην Ελλάδα. Λάβετε υπόψη σας πως κάποιες είχε έρθει εδώ ο Γενικός Επιθεωρητής εκπαιδευότας της Ελλάδας, ο οποίος τύχαινε να είναι θείος μου. Τον είχαμε πάει για ψάφεμα στο Great Barrier Reef και κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας είχε πει χαρακτηριστικά: «Αν ήμουν πιο νέος ίσως να είχα έρθει και εγώ μετανάστης στην Αυστραλία».